

[Paabøl.]

ikke kan skaffe yderligere midler til kap. V. A., kan vi ikke i øjeblikket gå den vej.

Den nuværende boligstøttelov udløber den 1. april 1959, og det er derfor ikke for tidligt, at man allerede nu begynder at tænke over, hvad der skal ske til den tid. Jeg for mit vedkommende er af den opfattelse, at staten ikke på længere sigt skal medvirke til at løse boligproblemet for folk, der selv kan skaffe sig tag over hovedet, men skal koncentrere sig om de sociale opgaver indenfor boligområdet, de fattige og børnerige familiers boligproblem og sanering. Det gælder på dette område som på andre områder, at spreder man kræfterne over en bred front, svækker man samtidig muligheden for at sætte ind på de områder, hvor der er mest brug for det. Den opgave, vi i dag står overfor, er imidlertid en bunden opgave, nemlig den at søge de forhåndenværende midler til kap. V. A. fordelt på den bedst mulige måde, og dér kan jeg altså, som jeg nævnte, tilsige mit partis velvillige indstilling overfor lovforslaget og medvirken til at få det hurtigt gennemført.

Thestrup: På mit partis vegne kan jeg love en velvillig behandling af det foreliggende lovforslag.

Da det af det ærede medlem hr. Paabøl i maj måned i år fremsatte forslag til ændringer i byggestøtteloven havde været til første behandling, blev der afholdt et møde mellem ordførerne og den højtærede boligminister; ved dette møde fandt der en drøftelse sted af netop de spørgsmål, som omhandles i det forslag, der her er fremsat. Jeg har indtryk af, at de synspunkter, som det foreliggende lovforslag går ind for, vandt tilslutning ved denne rådslagning, så man vel næsten kan sige, at det, det går ud på, er at indføre netop den tilstand, man ønskede indført.

Den hensyntagen til parcelhusbyggeriet og den hensyntagen til en fornuftig spredning af byggeriet, som det foreliggende forslag går ud på, kan vi fra vor side ganske tilslutte os. Det er imidlertid spørgsmål, som i særlig grad egner sig til behandling i et udvalg, og jeg vil derfor udtale ønsket om, at dette forslag bliver behandlet i et udvalg, inden der bliver truffet nærmere bestemmelse vedrørende det.

Alvilda Larsen: Så sent som i foråret 1956 erfarede vi, at der f. eks. i Kolding endnu bor 22 familier i resterne af en tyskerlejr under omstændigheder, som med et mildt ord må betegnes som ikke menneskeværdige. Vi ved også, at kun 36 pct. af de nygifte uden børn i dag har egen lejlighed, og at ca. 33 pct. af de nygifte, som allerede har børn, ingen lejlighed har og heller ikke aner, hvor de kan finde en. Ligeledes viser en halvofficiel beregning, at vi her i landet med uændrede boligvaner gennem de kommende 12 år efterhånden vil nå op på, at der til dækning af boligbehovet for befolknings-tilvæksten skal bruges 47 pct. flere lejligheder end nu.

Det synes jeg er meget triste tal, og på baggrund af disse meningsløse og beklagelige kendsgerninger er det ufatteligt, at det høje folketing vil acceptere, at tallet for nye boliger stadig synker. Boligbyggeriets omfang målt med antallet af lejligheder under opførelse er formindsket med ca. 10 pct. i forhold til i fjor, og sammenholdt med byggevirksomheden i 1954 er der tale om en forringelse på det dobbelte, nemlig på 20 pct. Der bygges nu årligt, for at nævne tal, 3 000 lejligheder færre end de 23 000—24 000, vi gennem en længere periode havde fået bygget; i visse kredse har det endog været antydnet, at der kunne regnes med en yderligere nedgang, så at man kom helt ned på 17 000 lejligheder pr. år. Jeg synes, dette viser, at vi er inde i en udvikling, der burde mane til alvorlig eftertanke, og dette understreges af de alvorlige ord og henstillinger, som murerforbundet på sin nylig afholdte kongres rettede til både regering og folketing. Det blev her påtalt, hvor urimeligt det er, at dette forbund, såvel som andre byggefag, i en tid, hvor behovet for boliger stadig er stort, har en arbejdsløshedsprocent, der er større end nogensinde i årene efter krigen. Det er ikke rigtigt, som den ærede ordfører for forslagsstillerne siger i sin fremsættelsestale, at der i hovedstadsområdet er mangel på arbejdskraft til boligbyggeri. Murerforbundets afdeling i København kan nævne, at det også for hovedstadsområdets vedkommende ligger blandt de fag, der har den højeste arbejdsløshedsprocent. Det er ligeledes bemærkelsesværdigt, at teglværksindustrien i en tid med boligmangel